

[Thisted Knudsen.]

man allerede ved rationeringens begyndelse havde gjort kommunerne opmærksom på, at man til sin tid ønskede en sådan opgørelse, idet mange kommuner nu slet ikke er i stand til at efterkomme dette ønske. Hvad vil man gøre ved disse kommuner?

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Som jeg allerede har sagt, er det mit indtryk, at kommunerne har en sådan orden i deres sager, at der kun rent undtagelsesvis vil blive tale om, at en kommune ikke kan efterkomme opfordringen i det pågældende cirkulære.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ingmar Wagner* til undervisningsministeren:

„Agter ministeren — med henblik på de store årgange — at tage skridt til at lette adgangen til universiteterne, bl. a. ved at fritage de studerende for undervisningsafgift?“

Ingmar Wagner: Da ungdomskommissionen i sin tid foretog sine grundige undersøgelser af den danske ungdoms uddannelsesmuligheder, også med henblik på de store årgange, så man ganske klart, at det på en række områder var meget nødvendigt med forbedringer.

I årevis har studenterverdenen diskuteret uddannelsens demokratisering, og her er man næsten fuldt ud enig om, at kun evnerne og lysten bør være afgørende for, om en ung mand eller kvinde skal kunne gennemføre en videregående uddannelse på læreanstalterne eller ved et af universiteterne. Så langt er vi desværre endnu ikke nået. Det er til stadighed sådan, at det fortrinsvis er den bedrestillede del af befolkningens unge, der modtager en videregående uddannelse. De begavede unge fra arbejderklassen og andre småkårshjem udgår til stadighed en forsvindende lille del af de studerende, og der er ikke meget, som tyder på, at denne situation er blevet ændret til det bedre i den seneste tid. Det er i høj grad de økonomiske forhold, der er skyld i, at de på dette område ønskede

ændringer, som alle her i folketinget har talt for, ikke er blevet gennemført. Jeg ved godt, at oprettelsen af ungdommens uddannelsesfond har betydet en mindre bedring for dem, der studerer for tiden, men den har ikke betydet, at uddannelsen er blevet demokratiseret. Skal der nu i forbindelse med de store årgange ske en ændring til det bedre, må de økonomiske forhold for den studerende ungdom bedres, og de udgifter, den har til sit studium, må lattes.

Jeg kan ikke ved denne lejlighed under et spørgsmål komme ind på alle de mange områder, hvor fremskridt er nødvendige, men må begrænse mig til spørgsmålet om de unges kursusudgifter. Disse virker tyngende på et i forvejen meget anstrengt budget. Tiden tillader heller ikke at komme ind på, hvad studenterne inden for de forskellige studieretninger må betale; jeg skal blot nævne, at kursusafgifterne alene ved Københavns universitet er 312 000 kr. årlig, altså et ganske betydeligt beløb. Jeg skal også fremhæve, at for en juridisk studerende er udgiften 1 463 kr. til de obligatoriske kursus og øvelser, altså et ganske betydeligt beløb.

Det ville betyde en væsentlig lettelse i studenternes kår, såfremt de blev fritaget for disse udgifter. Studenterrådet har da også gentagne gange anmodet om denne lettelse, men indtil nu er kravet ikke blevet imødekommet. Skal der være nogen baggrund for den megen tale om bedre kår for studenterne, særlig med henblik på de store årgange, må der tages konkrete initiativer. Et vigtigt skridt i den retning ville det være, om kursusafgifterne blev afskaffet. Derfor er det, jeg har stillet den højtærede undervisningsminister dette spørgsmål.

Undervisningsministeren (Bomholt): Undervisningsministeriet har i sit planlægningsarbejde i højeste grad opmærksomheden henvendt på de problemer, som vil melde sig i de kommende år, hvor de store fødselsårgange uddannelsesmæssigt når til universiteterne og de højere læreanstalter. Disse problemer kan stort set sammenfattes i følgende to hovedgrupper: de økonomiske, hvortil det foreliggende spørgsmål nærmest synes at referere sig, og de pladsmæssige.